

Arrest

nr. 104 831 van 11 juni 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De Raad acht het wenselijk de zaken RvV X / IV en RvV X / IV wegens verknochtheid samen te beoordelen en te berechten. Verzoekers baseren zich immers op dezelfde feiten, de bestreden beslissingen steunen op dezelfde motieven, verzoekers hebben tegen deze beslissingen dezelfde middelen aangevoerd en de commissaris-generaal herneemt in zijn nota in de zaak RvV X / IV de argumenten die hij in zijn nota in de zaak RvV X / IV heeft aangehaald.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de provincie Maidan Wardak en bent verhuisd naar Kaboel rond uw elfde jaar. Van 1367 (1988-1989) tot 1369 (1990-1991) en van 1372 (1993-1994) tot 1383 (2004-2005) heeft u in Iran gewoond. In Iran heeft u een tijd gewerkt als timmerman waarna u een winkel met cosmeticaproducten begon. Van 1383 tot

aan uw vertrek uit Afghanistan richting België heeft u in Kaboel gewoond. Een jaar nadat u teruggekeerd was naar Afghanistan bent u beginnen werken als chauffeur voor het bedrijf van Haji Nabi Khalili, de broer van vicepresident Mohammad Karim Khalili. De eerste twee ja[a]r vervoerde u ingenieurs naar de verschillende fabrieken die Haji Nabi Khalili bezit in de wijk Sharak Omeedi Sabz. Daarna werkte u als chauffeur voor de vrouw en kinderen van Haji Nabi Khalili. Wanneer u op een dag aan het busstation stond bent u meegegaan met een man die u een lift aanbood. De mannen in de wagen bleken taliban. Ze eisten dat u de vrouw en de kinderen van Haji Nabi Khalili naar hen zou voeren. Nadat ze u geslagen hadden bent u akkoord gegaan. Daarnaast moest u hen ook informeren over het doen en laten van Haji Nabi Khalili en hen informeren wanneer hij naar zijn broer Mohammad Karim Khalili ging. U moest ook een auto, waar zij eerst explosieven in zouden stoppen, parkeren voor het huis van Mohammad Karim Khalili. Daarna lieten ze u gaan. De volgende dag, u was thuisgebleven van uw werk, belden ze u op om te vragen of u al stappen had ondernomen om hun plan uit te voeren. De dag daarna vroegen ze u dit opnieuw. U heeft hen dan gezegd dat u het niet wilde doen waarna zij uw vrouw en kinderen bedreigden. De dag nadien belden ze u opnieuw op. Zij hadden een lijk van iemand voor uw deur gelegd. U bent dan met uw vrouw en kinderen naar uw broer in de wijk Darulaman gevlucht. U bent dan later met uw oudste zoon naar het huis van een kennis van uw broer in de provincie Maidan Wardak gevlucht. Zij waren echter bang hierdoor in de problemen te komen. U heeft uw broer vervolgens gezegd om uw huis te verkopen. Met de opbrengst van de verkoop heeft u uw reis en die van uw gezin naar België betaald. Uw broer had eerst uw vrouw, (...), en minderjarige kinderen laten vertrekken. Na 25 dagen zijn ook u en uw oudste zoon uit Afghanistan vertrokken. Op 12 april 2012 heeft u in België asiel aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en de taskara van uw zoon neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U heeft immers niet kunnen aantonen daadwerkelijk als chauffeur voor de familie van Haji Nabi Khalili te hebben gewerkt. Vooreerst valt op te merken dat de datering van uw werkperiode als chauffeur voor Haji Nabi niet coherent is en zelfs niet overeenstemt met informatie op het Commissariaat-generaal. Zo zegt u dat u in 1383 uit Iran bent teruggekeerd naar Afghanistan. Een jaar tot 14 maanden later zou u dan aan de slag zijn gegaan als chauffeur bij het bedrijf van Haji Nabi. U zegt echter tevens dat u reeds 2 jaar als chauffeur had gewerkt wanneer er een aanslag gepleegd werd op Haji Nabi wanneer hij op weg was naar de provincie Bamyān, waarbij Haji Nabi en zijn chauffeur gewond waren geraakt (CGVS, p. 12 en 13). Verder zegt u dat u na die twee jaar als chauffeur voor het bedrijf van Haji Nabi begon te werken als persoonlijk chauffeur voor zijn vrouw en kinderen. Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat dit incident plaatsvond in juli 2005. Allereerst dient hierover gezegd dat u in dat geval helemaal nog geen 2 jaar had gewerkt als chauffeur. Indien u in 1383 (maart 2004 tot maart 2005) bent teruggekeerd naar Afghanistan en 12 tot 14 (maart/mei 2005 tot maart/mei 2006) maanden later begonnen bent als chauffeur betekent dit dat u hoogstens enkele maanden werkte als chauffeur voor de aanslag op Haji Nabi werd gepleegd. Wanneer u bovendien gevraagd wordt te situeren wanneer dit incident voorviel blijkt u dit 4 jaar geleden – in het jaar 2008 – te plaatsen (CGVS, p. 12). Dergelijke incoherente situering tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw werk als chauffeur voor Haji Nabi in ernstige mate aan. Voorts rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaringen over hoe u deze job heeft verkregen. Zo zegt u eerst dat Haji Nabi aan uw broer zou hebben gevraagd voor een chauffeur te zorgen omdat er niet genoeg chauffeurs zijn. Later zegt u dan opeens dat Haji Nabi net wel veel mensen kon vinden om als chauffeur voor hem te werken (CGVS, p. 11). Verder legt u weinig overtuigende verklaringen af over hoe het komt dat uw broer Haji Nabi zo goed kent dat hij uw broer vraagt om een chauffeur voor zijn gezin te zoeken. Zo zegt u dat Haji Nabi ook van jullie streek afkomstig is (CGVS, p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt om concreter uit te leggen hoe uw broer Haji Nabi heeft leren kennen zegt u opeens dat dit kwam doordat hij een winkel had in de wijk Sharak Omeedi Sabz, die eigendom is van Haji Nabi (CGVS, p. 11). Opnieuw wordt u dan gevraagd hoe zij elkaar hebben leren kennen waarna u opnieuw louter antwoordt dat Haji Nabi van dezelfde streek is als jullie (CGVS, p. 11). Verder zegt u dat u had gehoord dat hij de zoon van Haji Aslam was en dat als men in de streek woont men Haji Nabi kent, waaruit blijkt dat jullie hem niet persoonlijk kenden maar van naam (CGVS, p. 11). [Aang]ezien u niet aannemelijk weet te maken dat uw broer Haji Nabi persoonlijk kent is het evenmin geloofwaardig dat uw broer u aan Haji Nabi voordroeg om als chauffeur voor hem te werken. Verder kunnen ook uw verklaringen over de reden waarom u dit werk als chauffeur heeft [aan]genomen niet overtuigen. In dit verband zegt u dat u niets anders kon doen in Kaboel (CGVS, p. 12). Dit is opmerkelijk daar u er in Iran wel in slaagde een winkel met cosmeticaproducten te starten (CGVS, p. 3). Bovendien heeft uw broer een eigen bedrijf als timmerman in Kaboel en zou u dus voor

hem kunnen werken (CGVS, p. 10). Wanneer u hierop gewezen wordt kan u louter meegeven dat u geen ervaring had in dat werk, wat geenszins overtuigt [aan]gezien [u] eerder stelde dat u als timmerman heeft gewerkt in Iran. Zij het met andere technieken (CGVS, p. 3 en 12). U zegt daarop dat u niet genoeg zou verdienen bij uw broer (CGVS, p. 14). Ook dit weet niet te overtuigen daar uit uw verklaringen immers blijkt dat u niet door uw financiële situatie ertoe gedwongen werd om dat werk aan te nemen. Zo had u genoeg geld verdiend in Iran om in Kaboel een tweede huis en een auto te kopen (CGVS, p. 3, 5 en 7). Wanneer u verder gevraagd wordt of u geen schrik had voor de gevaren die het werk als chauffeur voor de broer van de vicepresident van Afghanistan met zich meebrengt zegt u dat er de eerste twee ja[a]r niets was gebeurd wanneer u voor zijn bedrijf werkte en dat u niet aan de gevolgen dacht wanneer u begon te werken als chauffeur voor het gezin van Haji Nabi (CGVS, p. 12). Het is echter weinig geloofwaardig dat u wist dat er een aanslag was gepleegd op Haji Nabi, waarbij ook zijn chauffeur gewond is geraakt, maar dat u naar eigen zeggen niet gedacht zou hebben aan de gevolgen wanneer u het werk als persoonlijke chauffeur voor de vrouw en kinderen van Haji Nabi zou hebben aangenomen. Vervolgens is het opmerkelijk dat u verklaart niet te weten sinds wanneer Mohammad Karim Khalili vicepresident van Afghanistan is geworden. U zegt dan te denken dat hij ongeveer al 5 jaar vicepresident is (CGVS, p. 16). U zegt bovendien dat u al werkte voor Haji Nabi wanneer Mohammad Karim Khalili vicepresident is geworden (CGVS, p. 16). Hierover dient gezegd dat uit informatie op het op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij al in 2002 aangesteld werd als vicepresident van de interim-regering van Karzai en in 2004 opnieuw werd aangesteld. Dat u niet correct wist te antwoorden op deze vraag is merkwaardig te noemen, [aan]gezien de functie van Mohammad Karim Khalili als vicepresident van Afghanistan een zeer grote invloed heeft op het gevaar dat het werk als chauffeur voor de familie van zijn broer met zich meebrengt en dus kan verwacht worden dat u van deze feiten op de hoogte zou moeten zijn. Bovendien is het opvallend dat u, hoewel u een zekere kennis tentoonspreidt over het gezin van Haji Nabi, toch van enkele opmerkelijke feiten wat hemzelf betreft niet op de hoogte blijkt te zijn. Wanneer u gevraagd wordt of Haji Nabi ooit beschuldigd werd van corruptie antwoordt u eerst dat hij niets met de staat te maken had en dat de wijk Sharak Omeedi Sabz van hem was. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd of u weet had van beschuldig[ing]en van corruptie zegt u niet te weten of hij ooit geld aan iemand heeft gegeven of zelf heeft gekregen (CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk daar uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat Haji Nabij ervan beschuldigd wordt overheidsland te hebben ingenomen voor eigen gebruik, zoals het geval zou zijn voor de wijk Sharak Omeedi Sabz. Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn is mogelijk maar toch opmerkelijk. Verder zegt u dat Haji Nabi nooit lid is geweest van de partij Hezb-e Wahdat (CGVS, p. 17). Volgens informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat hij wel lid en zelfs leider van een van de facties van Hezb-e Wahdat is. Ook zegt u dat Haji Nabi en zijn broer Zia het bedrijf Gholghola twee jaar geleden hebben opgericht (CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk te noemen daar u nochtans jaren daarvoor al de ingenieurs vervoerde naar de verschillende fabrieken die onder dit bedrijf vallen (CGVS, p. 13). Bovendien blijkt uit informatie op het Commissariaat-generaal dat het bedrijf Gholghola al is opgericht in 2001. Even opmerkelijk is het feit dat u verklaart niet te weten hoe de moeder van Haji Nabi heet en of zij al dan niet gestorven is (CGVS, p. 17). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe het komt dat u niet weet of zijn moeder nog leeft zegt u opeens dat zij al lang geleden gestorven is (CGVS, p. 17). Wanneer u dan gewezen wordt op het feit dat u eerder had gezegd dit niet te weten beweert u dat niet te hebben gezegd (CGVS, p. 17). Bovendien is het vreemd dat u geen idee heeft waar de moeder van Haji Nabi begraven is (CGVS, p. 17). Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt als chauffeur voor Haji Nabi Khalili te hebben gewerkt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban die zouden zijn ontstaan omwille van dit werk als chauffeur voor Haji Nabi Khalili. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u voorgelegde taskara's betreffen enkel de identiteit van u en uw zoon. Ze houden dan ook geen enkel verband met uw vluchtmotieven en herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent dan ook niet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld (CGVS, p. 3). Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen [aan]gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR[-]richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang [van] de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen highprofiledoelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag [aan]gezien de [t]aliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viser[en]. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Ook in hoofde van uw echtgenote, (...), werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), bent een zevenendertigjarige Afghaanse vrouw van hazara-origine. U werd geboren in de wijk Chahar Qala gelegen in de stad Kaboel. Op zeventienjarige leeftijd trouwde u met uw man (...) (O.V. 6.923.597) en kreeg drie kinderen. Twee kinderen, (...) en (...), vergezelden u naar België. Uw derde kind, (...), wordt samen met uw echtgenoot vermist. U moedertaal is Dari en in Afghanistan was u een huisvrouw. Uw man was chauffeur van de vrouw en kinderen van Haji Nabi, een succesvol zakenman in Kaboel en de broer van Karim Khalili de tweede vicepresident van Afghanistan. Op een dag kwam uw man naar huis nadat hij in elkaar geslagen was door de taliban. Hij vertelde u dat hij reeds een week bedreigingen kreeg van de taliban. De taliban wou dat uw man de kinderen van Haji Nabi naar hen toebreacht. Indien uw man dit niet zou doen, zou de taliban uw zoon ontvoeren. De volgende dag meldde uw man zich ziek op het werk. De dag daarop voorzag hij alles te zeggen tegen Haji Nabi. Maar toen hij het huis wou verlaten, lag er een dood taliban-lid voor de deur. Uw gezin ontsnapte langs de achterkant van het huis en dook onder bij uw schoonbroer in Darulaman, een andere wijk in Kaboel. Uw schoonbroer was op zijn werk maar zijn vrouw ving jullie gezin op. Uw man liet u achter in Darulaman terwijl hij samen met uw zoon enkele dagen vrijaf ging nemen op uw zoons school. In de namiddag kwam u schoonbroer thuis. Hij was heel boos en vroeg waarom u uw man had laten vertrekken naar school zonder hem te verwittigen. Uw schoonbroer was op de hoogte gebracht door de neef van uw man die de persoonlijke bodyguard was van Haji Nabi. Uw schoonbroer nam u mee naar zijn vriend in de wijk Barchi. Na een week kwam uw schoonbroer langs met enkele documenten. Hij vroeg uw vingerafdruk voor de verkoop van uw huis. Hij verkocht uw huis onder de werkelijke waarde. Twee à drie dagen later kwam uw schoonbroer opnieuw langs. Dit keer met een ander persoon erbij. Uw schoonbroer stelde dat uw leven in gevaar was en dat u Afghanistan moest ontvluchten. De persoon die uw schoonbroer had meegebracht, bleek een smokkelaar te zijn. U weet niets af van uw vluchtroute zowel in Afghanistan als buiten Afghanistan. U ontvluchtte Afghanistan begin oktober 2011 en kwam

aan in België op 2 december 2011 waar u dezelfde dag asiel aanvraag. Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u ofwel de Taliban ofwel Haji Nabi. Moest u uw man kunnen contacteren, had u beter kunnen antwoorden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, Gholam Hassan Karimi, ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van uw echtgenoot met betrekking tot zijn vluchtmotieven en u zich in het kader van uw asielverzoek op diezelfde motieven baseert, kan er op basis van deze verklaringen dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld (CGVS, p. 3).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschriften

3.1.1. Middelen

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 48/3, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet schenden.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en stellen dat de motieven onvoldoende en tegenstrijdig zijn.

Verzoekers stellen dat verzoeker wel degelijk als chauffeur heeft gewerkt voor het bedrijf en voor de familie van Haji Nabi Khalili.

Verzoekers wijzen er ook op dat er in Kaboel nog steeds geïsoleerde aanvallen plaatsvinden zodat hun veiligheid niet kan worden gegarandeerd.

3.1.2. Stukken

Verzoekers voegen aan hun verzoekschriften fotokopieën toe van de volgende documenten: een identiteitsdocument, een tewerkstellingsattest, een arbeidsovereenkomst en een brief van de dorpsouderen.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers' asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen over wanneer hij als chauffeur voor Haji Nabi Khalili zou hebben gewerkt niet in overeenstemming te brengen zijn met zijn verklaringen over wanneer de aanslag op Haji Nabi Khalili plaatsvond. Verzoeker verklaarde immers enerzijds dat hij op het ogenblik van de aanslag twee jaar voor Haji Nabi Khalili werkte, terwijl anderzijds uit zijn verklaringen blijkt dat hij op het ogenblik van de aanslag nog maar enkele maanden in dienst was. Verzoekers betwisten in hun verzoekschriften niet dat verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling tegenstrijdig zijn. Ze stellen echter dat deze motivering geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker wel degelijk voor de betrokken firma en familie werkzaam was. De Raad is echter van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden tewerkstelling ondermijnen. Door over zijn tewerkstelling zulke tegenstrijdige verklaringen af te leggen maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij überhaupt voor Haji Nabi Khalili heeft gewerkt.

Verder heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen over hoe hij de job als chauffeur heeft verkregen tegenstrijdig en weinig overtuigend zijn. De Raad sluit zich op dit punt aan bij de vaststellingen in de bestreden beslissing. Opnieuw ondermijnt dit het geloof dat aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij Haji Nabi Khalili kan worden gehecht.

De Raad sluit zich ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over de reden waarom hij dit werk als chauffeur heeft aangenomen niet kunnen overtuigen. Verzoekers stellen in hun verzoekschriften dat verzoeker niet bij zijn broer kon werken omdat daar met totaal andere machines en technieken werd gewerkt. Het is echter weinig aannemelijk dat de machines en technieken in Iran en in Afghanistan zodanig van elkaar verschillen dat verzoeker zijn ervaring als timmerman op geen enkele wijze zou kunnen aanwenden. Bovendien valt ook niet in te zien waarom verzoeker die machines niet zou kunnen leren gebruiken en die technieken niet zou kunnen aanleren. Verder stellen verzoekers dat verzoeker in Kaboel één jaar als taxichauffeur heeft gewerkt maar dat hij daarmee niet genoeg geld kon verdienen om zijn gezin te onderhouden. Dit verklaart echter niet waarom verzoeker in Kaboel bijvoorbeeld geen winkel zou kunnen openen. Verzoeker had immers ervaring als winkelier en hij beschikte over de financiële middelen om een zaak op te starten. Tot slot is verzoekers' betoog dat verzoeker er na de aanslag niet over nagedacht heeft om het werk als chauffeur te weigeren weinig aannemelijk. De aanslag moet verzoeker immers toch bewust gemaakt hebben van de gevaren die aan die job verbonden zijn.

De fotokopie van het identiteitsdocument bevat geen informatie over verzoekers' asielrelaas en kan aan deze vaststellingen bijgevolg niets veranderen.

Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidt als volgt: *"De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een [...] eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen"*. De Raad stelt vast dat het tewerkstellingsattest en de brief van de dorpsouderen niet in de taal van de rechtspleging, het Nederlands, zijn opgesteld en dat de vertalingen van deze documenten die bij het verzoekschrift zijn gevoegd niet eensluidend verklaard zijn. De arbeidsovereenkomst is, net als de overige documenten overigens, slechts een fotokopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Er wordt om deze redenen dan ook geen bewijswaarde gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers' asielrelaas. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12

augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

Verzoekers wijzen erop dat er in Kaboel nog steeds geïsoleerde aanvallen plaatsvinden zodat hun veiligheid niet kan worden gegarandeerd. Ze tonen echter niet aan dat er in de stad aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER